

[A. M. Hansen.]

optaget snarest muligt og senest inden 1 Maaned efter Offentliggørelsen, og den skal indskrænke sig til en Gengivelse af faktiske Forhold, maa intet retsstridigt indeholde og ikke give Trediemand nogen Ret til at kræve Berigtigelse optaget i Bladene.

Ved disse Bestemmelser er der trukket en rimelig Grænse, der har til Formaal at hindre Misbrug af Berigtigelsesretten. Her-til kommer, at Redaktøren, hvis han mener, at Berigtigelsen paa Grund af dens Form, Indhold eller Omfang ikke bør optages, kan undlade at optage den, men han maa vel at mærke saa meddele det til den, der har begæret Berigtigelsen optaget. Denne kan saa indanke Sagen for det i § 10 omhandlede Berigtigelsesnævn, der bestaar af 3 Medlemmer, hvis Formand er en Højesteretsdommer, og hvis to andre Medlemmer er Repræsentanter for Pressen. Berigtigelsesnævnet afgør saa, om Redaktøren er forpligtet til at optage Berigtigelsen eller ikke. Til denne Berigtigelsesret knytter der sig en Mængde Enkeltbestemmelser, Bødestemmelser o. lign., som jeg ikke her skal komme ind paa.

Jeg skal i det hele taget ikke komme ind paa Enkeltheder, men blot understrege, hvad jeg alt har sagt, at Lovforslaget vil ikke frembyde nogen Indskrænkning i Pressens Ytringsfrihed, og det vil heller ikke i nogen Henseende volde Vanskeligheder for den honnorte Presse, idet det fastlægger Regler, som i det store og hele har vundet Hævd i Praksis. Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne tilsiige Medvirkning til Lovforslagets hurtige Gennemførelse. Jeg kan paa samme Maade tilsiige en velvillig Behandling af det til Presseloven knyttede Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Rettens Pleje med Hensyn til Vidnepligt i Pressesager.

J. S. Foget: Fra de Pladser, der er anvist os i denne Sal, har vi for længst maattet opgave at følge med i, hvad der siges fra Talerstolen. Jeg hørte derfor ikke meget af, hvad Ministeren sagde i sin Forelæggelsestale, men da jeg havde læst „Ekstra-bladet“ for 22. Februar, var jeg klar over, at dette Lovforslag ikke vilde blive nogen Sensation; thi naar dette Justitsministeren særligt venligtsindede Organ skriver i sin Leder, at Hr. Steinckes Presselov er i sin foreløbig endelige Form saa harmløs, at den ikke kan fornærme en Kat paa Redaktionerne, saa var jeg orienteret.

Man maa vist her erkende, at man om den højtærede Minister i høj Grad kan sige,

at Aanden er redebon, men Kødet er skrøbeligt. En krank Skæbne synes at forfølge den højtærede Minister. Vi saa det samme ved Appelretforslaget, hvor Domernes Forening lavede det hele om. Saa-dan er det nu ogsaa ved Presseforeningens Indblanding gaaet med det foreliggende Lovforslag. Det er blevet væsentlig ændret — om det er til det gode, eller det er til det onde, skal jeg lade ligge. Jeg konstaterer blot, at det atter er Fagorganisationerne, baade de fine og de almindelige, der regerer over Ministrene. Denne Gang er det altsaa ogsaa Repræsentanter for de Blade, som ellers i høj Grad bekæmper et saadant System. Det er imidlertid rart for en Gangs Skyld at se, at der bekendes Kulør, og faa konstateret, at der nu kun er Landbruget tilbage, som ikke maa danne Fagforening.

Der er særlig Grund til at hæfte sig ved Lovforslagets § 6. Jeg vil gerne stille det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om en Mand, der ikke er Medarbejder ved et Blad, men som alligevel faar en Artikel optaget under Mærke, er at opfatte som en navngiven Forfatter. Det anføres her af den ene Ordfører efter den anden, at det, man tilsigter med Lovforslaget, er at ramme de virkelig skyldige. Jeg tror ikke, man helt naar dette gennem Lovforslaget, og jeg skal anføre et Eksempel. Vi har nylig set, hvorledes en Person har kunnet sende nogle Blade et urigtigt Referat og skrive, at han tog det fulde Ansvar for Indholdet, men bag-efter har det vist sig, at vedkommende Person er ganske uansvarlig; Redaktørerne er blevet idømt haarde Straffe, medens den uvederhæftige Person gaar ganske straffri. Dette er efter min Mening en meget stor Fejl ved den nuværende Lov, og det staaer mig ikke ganske klart, om Gennemførelsen af det foreliggende Lovforslag vil bevirke, at en saadan Meddeler af urigtige Oplysninger ifalder Strafansvar. Hvis det ikke er Tilfældet, kan jeg ikke se, der bliver ændret meget ved den nuværende Tilstand. Vi har her set, hvorledes nogle Redaktører er blevet idømt store Bødestraffe, en enkelt endog Hæfte, medens den uvederhæftige Person, som har fremsendt Oplysningerne, forbliver ganske ustraffet. Jeg vil gerne spørge Ministeren, om noget saadant vil kunne gentages, hvis dette Forslag bliver til Lov; kan det det, opnaar man ikke det, der tilsigtes, og saa bliver Loven ikke bedre end den nuværende.

Der er endvidere en Bestemmelse i § 6, som gaar ud paa, at Redaktøren er ansvarlig, hvis Forfatteren ikke er i Besiddelse af den til Paadragelse af Strafansvar